

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-429/15

**Evelyn Danqua
przeciwko
Minister for Justice and Equality i in.**

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal)

Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej — Krajowy przepis proceduralny przewidujący, dla celów złożenia wniosku o udzielenie ochrony uzupełniającej, termin piętnastu dni roboczych od dnia doręczenia decyzji o oddaleniu wniosku o udzielenie azylu — Autonomia proceduralna państw członkowskich — Zasada równoważności — Zasada skuteczności — Prawidłowy przebieg procedury rozpatrywania wniosku o udzielenie ochrony uzupełniającej — Prawidłowy przebieg postępowania w sprawie powrotu — Niezgodność

Streszczenie – wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 października 2016 r.

1. *Prawo Unii Europejskiej — Prawa przyznane jednostkom — Krajowe przepisy proceduralne — Przesłanki stosowania — Poszanowanie zasad równoważności i skuteczności — Krajowy przepis proceduralny przewidujący, dla celów złożenia wniosku o udzielenie ochrony uzupełniającej, termin piętnastu dni roboczych od dnia doręczenia decyzji o oddaleniu wniosku o udzielenie azylu — Powołanie się na zasadę równoważności pozbawione znaczenia dla sprawy*

(dyrektywy Rady: 2004/83; 2005/85)

2. *Pytania prejudycjalne — Właściwość Trybunału — Ustalenie istotnych przepisów prawa Unii — Przeformułowanie pytań*

(art. 267 TFUE)

3. *Kontrole graniczne, azyl i imigracja — Polityka azylowa — Status uchodźcy lub status ochrony uzupełniającej — Dyrektywa 2004/83 — Krajowy przepis proceduralny przewidujący, dla celów złożenia wniosku o udzielenie ochrony uzupełniającej, termin piętnastu dni roboczych od dnia doręczenia decyzji o oddaleniu wniosku o udzielenie azylu — Niedopuszczalność — Niezgodność z zasadą skuteczności*

(dyrektywa Rady 2004/83)

1. W ramach odesłania prejudycjalnego dotyczącego pytania zmierzającego do ustalenia, czy wykładni zasady równoważności należy dokonywać w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie istnieniu krajowego przepisu proceduralnego wymagającego złożenia wniosku o przyznanie statusu ochrony uzupełniającej w terminie zawitym piętnastu dni roboczych od dnia powiadomienia przez właściwy organ o możliwości złożenia takiego wniosku przez osobę ubiegającą się o azyl, której azyl nie został udzielony, powołanie się na zasadę równoważności nie ma znaczenia dla sprawy.

Poszanowanie zasady równoważności wymaga bowiem jednakowego stosowania normy prawa krajowego do postępowań na prawie Unii oraz do postępowań opartych na prawie krajowym.

Tymczasem sytuacja sporna w postępowaniu głównym dotyczy dwóch środków opartych na prawie Unii, mianowicie wniosku o nadanie statusu uchodźcy i wniosku o przyznanie statusu ochrony uzupełniającej.

(zob. pkt 24, 30, 32, 35)

2. Zobacz tekst orzeczenia.

(zob. pkt 36, 37)

3. Wykładni zasady skuteczności należy dokonywać w taki sposób, że stoi ona na przeszkodzie istnieniu krajowego przepisu proceduralnego wymagającego złożenia wniosku o przyznanie statusu ochrony uzupełniającej w terminie zawitym piętnastu dni roboczych od dnia powiadomienia przez właściwy organ o możliwości złożenia takiego wniosku przez osobę ubiegającą się o azyl, której azyl nie został udzielony.

W istocie, poprzez zastosowanie zasady skuteczności, taki krajowy przepis proceduralny taki powinien gwarantować skuteczny dostęp osób wnoszących o udzielenie ochrony uzupełniającej do uprawnień, które przyznaje im dyrektywa 2004/83 w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony, oraz zawartości przyznawanej ochrony. W tym względzie, procedura rozpatrywania wniosków o udzielenie ochrony uzupełniającej ma szczególne znaczenie, ponieważ umożliwia osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową zachowanie ich najbardziej istotnych praw poprzez przyznanie takiej ochrony.

W tym kontekście, przy uwzględnieniu trudności, na jakie tacy wnioskodawcy mogą napotykać, w szczególności z powodu ciężkiej sytuacji ludzkiej i materialnej, w jakiej mogą się oni znajdować, taki termin zawity okazuje się nadzwyczaj krótki i w praktyce nie zapewnia wszystkim tym wnioskodawcom rzeczywistej możliwości złożenia wniosku o udzielenie ochrony uzupełniającej oraz – w stosownym przypadku – uzyskania statusu wynikającego z takiej ochrony. Termin taki nie może więc być racjonalnie uzasadniony w celu zapewnienia prawidłowego przebiegu procedury rozpatrywania wniosku o nadanie takiego statusu.

W związku z tym omawiany krajowy przepis proceduralny może udaremnić skuteczny dostęp osób wnioskujących o ochronę uzupełniającą do praw przyznanych im dyrektywą 2004/83.

(zob. pkt 39, 45, 46, 48, 49; sentencja)